

fauna animal

Diuen que els nens i els borratxos no menteixen. Podríem dir, doncs, que els relats de *fauna animal* supuren sinceritat. I dic supuren perquè no és precisament bucòlic el món rural que retraten, sinó que se'n desprèn un pòsit inquietant i un pèl obscur de la condició humana, tot filtrat per una mirada sarcàstica, però neutra, que deixa al lector la responsabilitat de jutjar les situacions i personatges. Una lectura sens dubte incòmoda, ja que interpel·la el lector des de la consciència, i l'obliga a sentir un cert remordiment cada cop que, a mesura que avança el relat, se li desdibuixa un somriure. Un somriure sorneguer i còmplice, d'aquells que convida a la reflexió. Una reflexió sobre la condició humana, i l'autor escull el microcosmos del poble, del camp, del mas, per fer-la visible i per escorcollar-hi els racons més amagats d'uns individus que en el seu hàbitat són una fauna ben animal.